

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 15Α - 105 57 ΑΘΗΝΑ

Τηλ.: 210 3236 547 - 210 3245 375 - 210 3221 316

Fax : 210 3221 314

www.doe.gr - email: secretariat@doe.gr

Αρ. Πρωτ. 1784

Αθήνα 22/7/2021

Προς

Τους Συλλόγους Εκπαιδευτικών Π.Ε.

Να αποσυρθεί το αντιεκπαιδευτικό νομοσχέδιο που αντιμετωπίζει το σχολείο ως επιχείρηση, διευρύνει τις μορφωτικές ανισότητες και υποβαθμίζει τον ρόλο του εκπαιδευτικού.

Εδώ και τώρα ουσιαστικά μέτρα για την αντιμετώπιση των συνεπειών από την πανδημία!

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΤΙΣ 6μ.μ. ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ!

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Το Δ.Σ. της Δ.Ο.Ε. εκφράζει την κατηγορηματική αντίθεσή του με το νομοσχέδιο το οποίο κυβέρνηση και Υπουργείο Παιδείας επιχειρούν να ψηφίσουν, για μια ακόμη φορά μέσα στο κατακαλόκαιρο. Είναι πρόκληση, τη στιγμή που φουντώνει το 4^ο κύμα πανδημίας, η κυβέρνηση και το Υ.ΠΑΙ.Θ. να καθησυχάζουν πως όλα είναι έτοιμα για τον Σεπτέμβριο.

Τίποτα από όσα χρειάζεται και ζητάει η εκπαιδευτική κοινότητα από την πρώτη στιγμή, για να ανοίξουν με ασφάλεια τα σχολεία δεν έχει γίνει.

Το νέο αντιεκπαιδευτικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης και του Υπουργείου Παιδείας με τον παραπλανητικό τίτλο «Αναβάθμιση του Σχολείου και Ενδυνάμωση των Εκπαιδευτικών» κατατέθηκε προς συζήτηση στη Βουλή. Αποτελεί συνέχεια του καταγισμού μέτρων και νομοθετημάτων που ελήφθησαν εν μέσω πανδημίας, όπως η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, η Τράπεζα Θεμάτων, οι αλλαγές στη Γ' Λυκείου, ο τρόπος πρόσβασης, οι περικοπές αντικειμένων, η θεσμοθέτηση των εργαστηρίων δεξιοτήτων και μάλιστα από το Νηπιαγωγείο, η αύξηση του αριθμού μαθητών στις τάξεις και η «αυτοαξιολόγηση» της σχολικής μονάδας.

Η κυβέρνηση με επιλογή της δεν έχει μειώσει τον αριθμό των μαθητών στα τμήματα, ώστε να μην υπάρχει συγχρωτισμός, δεν έχει σχεδιάσει να γίνονται στα σχολεία μαζικά τεστ με ευθύνη του Ε.Ο.Δ.Υ., δεν έχει πάρει κανένα μέτρο για την καθαριότητα, για να επισκευαστούν οι προβληματικές αίθουσες και υποδομές, για να εξασφαλίσει περισσότερα σχολικά λεωφορεία και πιο πυκνά δρομολόγια για τη μετακίνηση των μαθητών κλπ. Εκτός αν

το «όλα είναι έτοιμα» της πολιτικής ηγεσίας του Υ.ΠΑΙ.Θ. σημαίνει ξανά αναστολή λειτουργίας των σχολείων και τηλεεκπαίδευση, κάτι το οποίο θα είναι καταστροφικό για τα παιδιά.

Αντί λοιπόν να λύσουν τα παραπάνω σοβαρά ζητήματα, συνεχίζουν τη νομοθέτηση αντιεκπαιδευτικών νομοσχεδίων, χρησιμοποιώντας, αυτή τη φορά, τον παραπλανητικό τίτλο «αναβάθμιση του σχολείου – ενδυνάμωση του εκπαιδευτικού».

Το νέο νομοσχέδιο αποτελεί βαθιά αντιδραστική τομή, με δομικές αλλαγές στη λειτουργία και το περιεχόμενο του σχολείου, με επιτάχυνση προς τις δεξιότητες και την κατάρτιση, με την «αυτονομία» από το δημόσιο – δωρεάν χαρακτήρα του και την πρόσδεσή του σε κανόνες επιχειρηματικής λειτουργίας, την «αυτονομία» από τις μορφωτικές ανάγκες όλων των μαθητών, τη δραματική όξυνση των μορφωτικών ανισοτήτων και τον αποκλεισμό χιλιάδων νέων από την πανεπιστημιακή εκπαίδευση, με την αξιολόγηση ως εργαλείο για την αύξηση των ταξικών φραγμών και την αποτελεσματική επιβολή της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής στους μαθητές και την κατάταξη μαθητών, σχολείων και εκπαιδευτικών σε ένα πλαίσιο φόβου, υποταγής και αποτελεσματικής πειθάρχησης στους παραπάνω στόχους. Και όλα αυτά πάνω σε ένα ιδεολογικό πεδίο που προτάσσει την «αριστεία» που δεν μπορεί παρά να είναι προνόμιο των λίγων και σε συνάρτηση πάντα με την ατομική ευθύνη.

Ένα νομοσχέδιο που στοχεύει στην καρδιά της εκπαιδευτικής διαδικασίας δηλαδή «τι και πώς μαθαίνουν οι μαθητές μας, τι και πώς διδάσκει ο εκπαιδευτικός και σε τι εργασιακό περιβάλλον θα δουλεύει από εδώ και εμπρός». Σε αυτό το σχολείο, εξοβελίζεται πλήρως η δημοκρατία και η αξιοκρατία, η συλλογικότητα, η συμμετοχή και η συνεργασία, το παιδαγωγικό πλαίσιο και οι αρχές και υποκαθίστανται από συγκεκαλυμμένες σχέσεις εξάρτησης και μηχανισμούς προώθησης της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής. Κυριαρχεί η γραφειοκρατία, ο συγκεντρωτισμός και εντατικοποιείται η εργασία. Πάνω απ' όλα όμως επιβάλλεται ο απόλυτος και ασφυκτικός έλεγχος των εκπαιδευτικών και του έργου τους, ενώ ανοίγει ο δρόμος για ευρύτερες ανατροπές στα εργασιακά μας δικαιώματα.

Μέσα στο νομοσχέδιο περιλαμβάνονται όλες οι προτάσεις από την πρόσφατη «έκθεση Πισσαρίδη» για ένα σχολείο που θα προετοιμάζει τον αυριανό φθηνό, ευέλικτο και προσαρμοσμένο εργαζόμενο για τις επιχειρήσεις, η λειτουργία του οποίου θα είναι φθηνή για το κράτος αλλά ακριβή για την τσέπη των γονιών.

Οι τρεις άξονες του νομοσχεδίου βρίθουν από εύηχες λέξεις και «ουδέτερες» φράσεις, ώστε να γίνουν θελκτικές και να προϊδεάσουν θετικά την κοινωνία. Πίσω από αυτές τις λέξεις κρύβεται το αποκρουστικό πρόσωπο του νομοσχεδίου και των επιδιώξεών του.

Κεντρικό ρόλο έχει η ενίσχυση της λεγόμενης «αυτονομίας» του σχολείου. Παρά τον τρόπο που παρουσιάζεται επικοινωνιακά, δεν έρχεται να λύσει τα υπαρκτά προβλήματα, αντιθέτως θα διευρύνει τις ανισότητες, και την κατηγοριοποίηση των σχολικών μονάδων. Αν η κυβέρνηση και το Υ.ΠΑΙ.Θ. ήθελαν να λύσουν προβλήματα στον χώρο της εκπαίδευσης θα διόριζαν όλους τους αναπληρωτές που κάθε χρόνο αναπληρώνουν τους εαυτούς τους. Δε θα μείωναν συνεχώς τα χρήματα από τον Κρατικό Προϋπολογισμό για την Παιδεία και θα προχωρούσαν στη δημιουργία υποδομών για την κάλυψη των σύγχρονων μορφωτικών αναγκών των μαθητών (σχολεία, εργαστήρια, κλπ). Η κυβέρνηση επομένως προσπαθεί, μέσω της «αυτονομίας», να βγάλει από το κάδρο την αποκλειστική, έως τώρα, υποχρέωση του κράτους για τη χρηματοδότηση της Δημόσιας Εκπαίδευσης και να ρίξει την ευθύνη αυτή στους εκπαιδευτικούς και τα ίδια τα σχολεία. Η περίφημη «αυτονομία» θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στην ταξική διαφοροποίηση και κατηγοριοποίηση των σχολείων, σε οικονομικό μαρασμό και λουκέτα. Αδιάψευστος μάρτυρας των συνεπειών αυτών είναι οι χώρες όπου

εφαρμόστηκαν τέτοιες πολιτικές. Όσο κι αν υπόσχεται η κυβέρνηση πως δεν επηρεάζονται οι εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών, το βέβαιο είναι πως το αμέσως επόμενο βήμα είναι να περάσει η διαχείριση των εργασιακών τους ζητημάτων στους Δήμους, όπως ακριβώς επιτάσσει στις εκθέσεις του ο Ο.Ο.Σ.Α.

Αντικειμενικά, ακόμα και οι στοιχειώδεις λειτουργίες θα γίνουν υπόθεση της ίδιας της σχολικής μονάδας, δηλαδή είτε επιχειρηματική υπόθεση είτε θα καλούνται οι γονείς να βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη, με αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη διαφοροποίηση και κατηγοριοποίηση των σχολείων σε όλα τα επίπεδα. Με το άρθρο 98 νομοθετείται η ανεύρεση πόρων με την αξιοποίηση των σχολικών κτηρίων, υποδομών και εγκαταστάσεων ενώ για πρώτη φορά θεσμοθετείται επίσημα η χρηματοδότηση των σχολείων με δωρεές, χορηγίες και παροχές από τρίτους (άρθρο 99). Αντί, δηλαδή, το κράτος να εξασφαλίζει σύγχρονες υποδομές για όλα τα σχολεία μεταφέρει την ευθύνη του στις πλάτες γονέων και εκπαιδευτικών.

Με την επιλογή του διαφορετικού βιβλίου (άρθρα 84 & 85) ανοίγει ο δρόμος για διαφοροποιημένο μάθημα «πολλών επιπέδων». Το περιεχόμενο της εκπαίδευσης από αγαθό για όλους τους μαθητές γίνεται πεδίο διακρίσεων! Το λεγόμενο πολλαπλό βιβλίο δεν είναι η σύγχρονη απάντηση στην ανάγκη για υποστήριξη της δουλειάς του εκπαιδευτικού στην τάξη, στην ανάγκη για επιπλέον υποστηρικτικό και εκπαιδευτικό υλικό συμπληρωματικό στο σχολικό εγχειρίδιο με την χρήση όλων των τεχνολογικών δυνατοτήτων. Η εμπειρία του 1998 όταν ο τότε Υπουργός Γ. Αρσένης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είχε φέρει αντίστοιχη ρύθμιση και μέσα σε δύο χρόνια αποσύρθηκε εξ αιτίας του χάους που δημιούργησε, μάλλον δε λαμβάνεται υπόψη από την κυβέρνηση.

Παράλληλα η πρόβλεψη, μεταξύ άλλων μέτρων «αυτονομίας» στην Οργάνωση της Διδασκαλίας, για τη χρήση της μεθόδου της ανεστραμμένης τάξης σύμφωνα με την οποία η βασική διδασκαλία θα πραγματοποιείται στο σπίτι με την παρακολούθηση βίντεο, ψηφιακές προβολές από πλατφόρμες, χρήση ψηφιακού υλικού για ανάγνωση ενώ στο σχολείο ο χρόνος θα αφιερώνεται στην εμπέδωση και πρακτική εφαρμογή των όσων οι μαθητές έχουν διδαχτεί δια της ηλεκτρονικής οδού, υπονομεύει τη μόρφωση για τους πολλούς, αποδίδοντας ταυτόχρονα ατομικά στον μαθητή και την οικογένειά του την ευθύνη για την πρόδοό του, προβάλλοντας το δόγμα του Ο.Ο.Σ.Α. «δεν μπορούν και δεν χρειάζεται όλοι να μορφωθούν». Η αξιολόγηση των μαθητών (άρθρο 81) συνδέεται άμεσα με το παραπάνω δόγμα. Επιπλέον σε αυτό το φόντο, τα αποτελέσματα των πανελλαδικών διαγνωστικών εξετάσεων στη ΣΤ΄ Δημοτικού και τη Γ΄ Γυμνασίου (άρθρο 104) – βλ. ελληνική PISA – τίποτα δεν προφέρουν στην εκπαιδευτική διαδικασία. Αντιθέτως θα αξιοποιούνται για την κατάταξη των σχολείων σε λίστα, για την αξιολόγηση – κατηγοριοποίηση των σχολείων, μαθητών, εκπαιδευτικών ακόμα και γειτονιών. Συρρικνώνεται ο διαπαιδαγωγικός χαρακτήρας του σχολείου, το οποίο μετατρέπεται σε ένα σκληρό εξεταστικό κέντρο κατάταξης, κατηγοριοποίησης και διαχωρισμού των μαθητών. Οι ίδιοι οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί γίνονται υπεύθυνοι για τη σχολική αποτυχία, τη μη επίτευξη των στόχων και όχι οι ευθύνες τις Πολιτείας και οι κοινωνικο-οικονομικές ανισότητες. Παραβλέπεται εντελώς η κοινωνικοπολιτική διάσταση της εκπαιδευτικής διαδικασίας και αποστεώνεται η ουσία της μαθησιακής πράξης ως κάτι το στατικό και το απολύτως μετρήσιμο.

Την ίδια στιγμή, διευρύνεται ο προσανατολισμός στις δεξιότητες μέσα από την γενίκευση των Εργαστηρίων Δεξιοτήτων αλλά και μέσα από τα νέα Αναλυτικά Προγράμματα

που ετοιμάζει το Υπουργείο μακριά από την ευρεία, ενδελεχή, στέρεη και ολόπλευρη μόρφωση.

Το παραπάνω εφιαλτικό τοπίο, χρειάζεται τη λεγόμενη «ατομική αξιολόγηση» για να υλοποιηθεί η οποία αποτελεί διαχρονικό πόθο των κυβερνήσεων εδώ και πάνω από τρεις δεκαετίες, που παρέμεινε ανεκπλήρωτος χάρη στην σθεναρή αντίσταση του εκπαιδευτικού κινήματος.

Η κυβέρνηση τη χρησιμοποιεί αναφερόμενη στη στήριξη της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Ψεύδεται συνειδητά! Αποκρύπτει από την κοινωνία πως επιχειρεί τον «βίαιο» εξαναγκασμό των εκπαιδευτικών στην αποδοχή και υλοποίηση των παραπάνω κατευθύνσεων, στη δημιουργία σχολείων πολλαπλών ταχυτήτων και στον αποκλεισμό των μαθητών που δε θα μπορούν να ανταπεξέλθουν οικονομικά στις απαιτήσεις του νέου σχολείου που οραματίζεται το Υ.ΠΑΙ.Θ. και η Κυβέρνηση.

Εάν στην κυβέρνηση και το Υ.ΠΑΙ.Θ. ενδιαφέρονταν πραγματικά για την «ενίσχυση» του ρόλου του εκπαιδευτικού, εδώ και 2 χρόνια πανδημίας θα είχαν ικανοποιήσει τουλάχιστον τα, πάνδημα πλέον, αιτήματα για τη λειτουργία των σχολείων με ασφάλεια και υγιεινή. Ακόμα και η αναγκαία επιμόρφωση που θα έπρεπε να είναι δημόσια, δωρεάν, με ευθύνη του κράτους και να αφορά όλους τους εκπαιδευτικούς, μετατρέπεται και με τον νόμο σε ατομική ευθύνη του καθενός, σε ευθύνη του κάθε σχολείου.

Η πολυδιαφημισμένη αξιολόγηση ως στόχο έχει να «δείξει» τους εκπαιδευτικούς για μια ακόμα φορά ως μόνιμους υπεύθυνους για τα πραγματικά και διαχρονικά προβλήματα της Δημόσιας Εκπαίδευσης. Δεν θα πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία πως η αξιολόγηση θα αποτελέσει το βασικό εργαλείο έτσι ώστε στον κατάλληλο – γι' αυτούς – χρόνο να εξαπολύσουν νέα επίθεση για να αλώσουν τα εργασιακά κεκτημένα των εκπαιδευτικών, να καθλώσουν τους μισθούς, να προωθήσουν ακόμα περισσότερο τις ελαστικές μορφές εργασίας στην εκπαίδευση, να ανοίξουν το δρόμο ακόμα και σε απολύσεις.

Άλλωστε, διεθνείς μελέτες σχετικά με τα αποτελέσματα της αξιολόγησης δείχνουν ότι όπου εφαρμόστηκε όχι μόνο δεν επήλθε βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου, αλλά αντίθετα, λόγω της, επιπλέον, επαγγελματικής εξουθένωσης που επιφέρει αλλά και του ανταγωνιστικού κλίματος που καλλιεργεί, παραμερίζονται οι παιδαγωγικές αρχές και αυξάνονται οι μορφωτικές ανισότητες.

Από τότε η βελτίωση και η ενίσχυση του εκπαιδευτικού συνδέονται με τον όγκο γραφειοκρατικών διαδικασιών εντός και εκτός τάξης; Ο συνεχής, εξοντωτικός έλεγχος πάνω στα «θέλω» του Υπουργείου και ο φόβος αποτελούν αναβάθμιση του ρόλου του εκπαιδευτικού; Το διαρκές «φακέλωμα» (άρθρο 72) των εκπαιδευτικών συνάδει με τη βελτίωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας;

Το Υ.ΠΑΙ.Θ. αποκάλυψε την ήττα του αφού η «ατομική αξιολόγηση» αποτελεί συνέχεια της αξιολόγησης των σχολικών μονάδων, η οποία έμεινε κυριολεκτικά στα χαρτιά μετά τη σύσσωμη απόρριψή της από το 97% του κλάδου! Θέλουν έναν εκπαιδευτικό με σκυμμένο το κεφάλι, βουβό να υλοποιεί άκριτα τις «άνωθεν» εντολές. «Εξαιρετικός» εκπαιδευτικός για το Υπουργείο θα είναι αυτός που θα συμβαδίζει με τους δείκτες της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας, θα διαχωρίζει τους μαθητές του, την ίδια στιγμή που ο «εξαιρετικός» διευθυντής θα «κυνηγεί» χορηγούς και θα κάνει «ορθή» χρήση του ανθρώπινου δυναμικού (π.χ. μοίρασμα των περισσευόμενων ωρών σε άσχετες ειδικότητες ώστε να μη φαίνονται κενά). Ταυτόχρονα, όμως, διαμορφώνει τον μηχανισμό **θεσμοθετώντας (όλο το πρώτο μέρος του ν/σχ ασχολείται με αυτό) ένα «σώμα» προθύμων που θα αναλάβει την υλοποίηση όλων**

των διαδικασιών της αξιολόγησης αλλά και την ίδια την αξιολόγηση και τον έλεγχο της προώθησης της αντiekπαιδευτικής πολιτικής (Σύμβουλοι Εκπαίδευσης, Περιφερειακοί Επόπτες Ποιότητας Εκπαίδευσης και Επόπτες Ποιότητας Εκπαίδευσης ανά Διεύθυνση καθώς και το Περιφερειακό Συμβούλιο Εποπτών). Παράλληλα ένα ενδοσχολικό δίκτυο καθοδήγησης, εποπτείας και ελέγχου στήνεται μέσα στο σώμα του συλλόγου διδασκόντων με τους συντονιστές τάξεων/γνωστικού αντικειμένου, τους μέντορες, τους υπεύθυνους εκπαιδευτικών ομίλων (άρθρα 84, 87, 88) με απόφαση του Διευθυντή/προϊσταμένου της σχολικής μονάδας και στο πλαίσιο μιας ιδιότυπης ιεραρχίας για τη διάχυση του ελέγχου και της λογοδοσίας, ως άμεσους κρίκους υλοποίησης της κυβερνητικής πολιτικής. Οι θέσεις ευθύνης των εκπαιδευτικών στο σχολείο είναι άμισθες αλλά ανταποδοτικές (μόρια για θέση στελέχους, κριτήριο αξιολόγησης) δημιουργώντας συνθήκες προσβολής της συνοχής του συλλόγου διδασκόντων και του πνεύματος αλληλεγγύης μεταξύ των συναδέλφων, διαμορφώνοντας κλίμα συνεχούς ελέγχου, φόβου και υποταγής, ανταγωνισμού και αντιπαραθετικής λειτουργίας, εξατομίκευσης της στάσης του καθενός ώστε να αποτρέψει την οποιαδήποτε επιχείρηση συλλογικής αντίδρασης και αντίστασης απέναντι στην εφαρμογή αυτών των μέτρων. Κυριολεκτικά ο εκπαιδευτικός δε θα μπορεί να «παίρνει ανάσα» καθώς όλα εντάσσονται σε μια αέναη αξιολογική διαδικασία. Πρόκειται για έναν αυταρχικό μηχανισμό με βασική αποστολή τον αυστηρό έλεγχο, τη διαρκή επιτήρηση και εποπτεία της πορείας της αξιολόγησης που θα διαπιστώνει αν «συμμορφώνονται» οι εκπαιδευτικοί με την κυρίαρχη πολιτική. Οι σχέσεις εξάρτησης και μηχανισμοί προώθησης της αντiekπαιδευτικής πολιτικής, η ευνοιοκρατία (όπως ήδη προωθούνται και από τα ανεξέλεγκτα Υ.Σ. με τους δοτούς «αιρετούς»), καθορίζουν την επιλογή στελεχών, καθώς τα 45 μόρια (αξιολόγηση και συνέντευξη) από τα 100 είναι καθαρά υποκειμενικά και αλλοιώνουν πλήρως την αρχική κατάταξη, ενώ ταυτόχρονα τα στελέχη αλληλοεπιλέγονται και αλληλομοριοδοτούνται, καθώς η αμφίδρομη αξιολόγηση μεταξύ προϊσταμένων και υφισταμένων θα επιφέρει την ανταλλαγή μορίων μεταξύ τους.

Αυτή η εύηχη λέξη της αξιολόγησης, γίνεται πρόβλημα για την εκπαιδευτική διαδικασία γιατί τελικά είναι έλεγχος των αντιδραστικών αλλαγών στα σχολεία αντί να διασφαλίζεται η παροχή δημόσιας, δωρεάν και υψηλού επιπέδου εκπαίδευσης για όλους ανεξαιρέτως τους μαθητές.

- Τι ακριβώς εννοεί η κυβέρνηση με το νέο νομοσχέδιο όταν αναφέρει ότι το σχολείο αποτιμά τη δουλειά του με βάση τα **«μαθησιακά αποτελέσματα»** και μάλιστα αναρτώνται τα πορίσματα της αξιολόγησης στο διαδίκτυο; Ποιος έχει την ευθύνη για τα μαθησιακά αποτελέσματα; Το σχολείο; Οι εκπαιδευτικοί; Η οικογένεια;
- Τι ακριβώς εννοεί όταν αναφέρεται σε αξιολόγηση με κριτήριο την **«ικανότητα διαχείρισης των οικονομικών πόρων»**; Ο ρόλος των εκπαιδευτικών είναι να διδάσκουν την αλήθεια, να αναζητούν από κοινού με τους μαθητές τους τη γνώση, να στηρίζουν ψυχολογικά και παιδαγωγικά τα παιδιά και όχι να αναζητούν πόρους!
- Τι ακριβώς εννοεί όταν αναφέρεται σε αξιολόγηση με κριτήριο τη λεγόμενη **«αποτελεσματική αξιοποίηση του προσωπικού»**; **Το ζήτημα είναι να ξεμπερδεύουμε με το σχολείο των 52.000 συμβασιούχων εκπαιδευτικών που «σήμερα είναι, αύριο δεν είναι», κάτι που αφήνει τα σχολεία μέχρι τον Οκτώβρη και τον Νοέμβρη χωρίς δασκάλους και επιπλέον έχει σοβαρές**

αρνητικές συνέπειες στην αναγκαία σταθερή παιδαγωγική, μορφωτική και ψυχολογική σχέση που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές.

Αποτελεί μεγάλο ψέμα ότι αυτή η αξιολόγηση δε θα είναι τιμωρητική. Στο άρθρο 58 προβλέπεται η στέρηση μισθού ενός μήνα στους εκπαιδευτικούς που αρνούνται την αξιολόγηση βάσει του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα, ο οποίος επιπλέον προβλέπει διαδικασίες απόλυσης όταν ένας εκπαιδευτικός καταταχθεί για δυο συνεχόμενες φορές στην τελευταία κλίμακα!

Δημιουργεί έτσι τις προϋποθέσεις για άκαμπτη αυταρχική επιβολή της κυβερνητικής πολιτικής στη βάση των εκπαιδευτικών, εφόσον η επιβίωση των στελεχών θα εξαρτάται από την αποτελεσματικότητα εφαρμογής αυτής της πολιτικής από τους υφισταμένους τους.

Επιπλέον, ο εκπαιδευτικός που αξιολογείται αρνητικά αποκλείεται από κάθε θέση στελέχους ενώ εμφανίζεται ξανά η περιβόητη «τροπολογία Γεροβασίλη» της προηγούμενης κυβέρνησης και στην εκπαίδευση, αφού αν ένας εκπαιδευτικός για οποιοδήποτε λόγο δεν πάρει μέρος στις διαδικασίες της αξιολόγησης (είτε σχολείου, είτε ατομική) αποκλείεται από την επιλογή στελεχών για τα επόμενα 8 χρόνια (άρθρο 31). Επίσης, επιδιώκει και μέσω του μέντορα να φοβίσει τους δόκιμους/νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς, να τους αξιοποιήσει σαν μέσο πίεσης. Χαρακτηριστικά, το έργο των δόκιμων εκπαιδευτικών και μελών του Ε.Ε.Π. και Ε.Β.Π. αξιολογείται ανά έτος, και στην περίπτωση που αξιολογηθεί ως «μη ικανοποιητικό» στη λήξη της δοκιμαστικής περιόδου, ο εκπαιδευτικός **δεν μονιμοποιείται** (άρθρα 74, 80) ενώ σύμφωνα με τον Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα προβλέπονται διαδικασίες απόλυσης όταν ένας εκπαιδευτικός καταταχθεί για δυο συνεχόμενες φορές στην τελευταία κλίμακα!

Οι αγώνες του κλάδου δεν καταστέλλονται, δεν ποινικοποιούνται και αυτό ας το γνωρίζει καλά η κυβέρνηση.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου τυχαίο που ο Δ/ντής ή ο Προϊστάμενος του σχολείου αποκτά υπερεξουσίες, σε βάρος του συλλόγου διδασκόντων και στην ουσία μετατρέπεται σε manager, αξιολογητή και πειθαρχικό προϊστάμενο.

Με τις νέες αρμοδιότητες και εξουσίες που ανατίθενται στον **Διευθυντή/ Προϊστάμενο της σχολικής μονάδας**, επιχειρείται να καταργηθεί συνολικά ο ρόλος του συλλόγου διδασκόντων, του κυρίαρχου δημοκρατικού θεσμικού οργάνου της σχολικής μονάδας, με την πλήρη λειτουργική αφαίμαξή του (άρθρα 82, 83, 86,95) ενώ ακόμη και εκεί που αποδίδεται ρόλος στον Σ.Δ., αυτός δεν είναι αποκλειστικού χαρακτήρα καθώς εάν δεν τελεσφορήσει κάποια απόφαση, αυτήν την παίρνει και πάλι ο Διευθυντής (άρθρα 85, 94, 96). Αποκτά αποκλειστική αρμοδιότητα σχεδιασμού και υλοποίησης της ενδοσχολικής επιμόρφωσης εκτός διδακτικού ωραρίου με θεματολογία και φορέα της επιλογής του (άρθρο 90) και πειθαρχικού ελέγχου των εκπαιδευτικών με αρμοδιότητα έγγραφης επίπληξης (άρθρο 91).

Ξεπερνώντας δε κάθε νοσηρή φαντασία με το άρθρο 97 αποδίδεται σε αυτόν η αρμοδιότητα να προβεί σε όσες από τις ενέργειες της αρμοδιότητας του συλλόγου διδασκόντων εξακολουθούν να παραλείπονται και οι οποίες έχουν σχέση με την αυτοαξιολόγηση, τον προγραμματισμό και τις ομάδες δράσεων επαγγελματικής ανάπτυξης. **Με λίγα λόγια δηλαδή δίνει την αρμοδιότητα στον διευθυντή να προχωρήσει μόνος του στον προγραμματισμό – αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, ορίζοντας μόνος του και τις ομάδες, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να ακυρώσει ουσιαστικά πλήρως το αποτέλεσμα της απεργίας - αποχής!**

Την ίδια στιγμή, καταστρατηγώντας κάθε έννοια συλλογικής και δημοκρατικής έκφρασης, αποδυναμώνεται η λειτουργία του Συλλόγου Διδασκόντων και η δυνατότητα

παρέμβασης του Συλλόγου Γονέων και της μαθητικής κοινότητας. Ανατρέπονται μια σειρά προβλέψεις του ν.1566/85 που έδιναν ένα μεγαλύτερο περιθώριο παρέμβασης. Αναμορφώνει προς το χειρότερο ακόμα και το θεσμό του Σχολικού Συμβουλίου (άρθρο 107) που γίνεται πλέον πενταμελές με μέλη τον Διευθυντή, δύο εκπρόσωπους του Δήμου, έναν εκπαιδευτικό και έναν εκπρόσωπο του Συλλόγου Γονέων. Το Υ.ΠΑΙ.Θ. τιμωρεί τους Συλλόγους Διδασκόντων, τις Ενώσεις Γονέων και Κηδεμόνων και τις Μαθητικές Κοινότητες επειδή αντέδρασαν σε πλήθος κυβερνητικών επιλογών (αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, τις κάμερες στην τάξη, τη μετατροπή του σχολείου τους σε πειραματικό κλπ). Επιπλέον η επιλογή του Υ.ΠΑΙ.Θ. να αυξήσει την εκπροσώπηση των Δήμων στα Σχολικά Συμβούλια φανερώνει την επιδίωξη της κυβέρνησης να περάσει στο μέλλον όλη η διαχείριση των Δημόσιων Σχολείων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Με την κατάργηση του θεσμού των αιρετών, θεσμός 100 ετών, στα συμβούλια επιλογής στελεχών επιδιώκει την πλήρη κομματική άλωση της διοίκησης και καθοδήγηση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Με τη δημιουργία των Παιδαγωγικών Ομίλων εισάγεται για πρώτη φορά στη δημόσια εκπαίδευση η απλήρωτη εργασία των εκπαιδευτικών και αντί χρημάτων όσοι-ες συμμετέχουν θα αμείβονται με μπόνους στην επικείμενη αξιολόγηση (άρθρο 84).

Ο κόσμος της εκπαίδευσης έχει ωστόσο αποδείξει εδώ και δεκαετίες ότι μπορεί να ανατρέψει αναγκαιότητες και δεδομένες για το κεφάλαιο πραγματικότητες.

Παράλληλα, το νομοσχέδιο προβλέπει πλήθος νέων γραφειοκρατικών αρμοδιοτήτων, που έρχονται να επιβαρύνουν επιπλέον τις εργασιακές συνθήκες των εκπαιδευτικών. Η κατάσταση αυτή θα διαμορφώσει σχέσεις ιεραρχίας και εξουσίας, που θα επιφέρουν ένα συγκρουσιακό και στείρα ανταγωνιστικό κλίμα μέσα στο σχολείο, με επιβράβευση ημετέρων. Σε κανένα σημείο του νομοσχεδίου δεν προβλέπεται ή διασφαλίζεται η άποψη των εκπαιδευτικών για παιδαγωγικά και άλλα ζητήματα που αφορούν στη σχολική μονάδα. Αντί να στηριχθεί ουσιαστικά και να ενισχυθεί το εκπαιδευτικό έργο, δυναμώνει ο ασφυκτικός έλεγχος ώστε να υλοποιούνται κατά γράμμα οι κατευθύνσεις της εκάστοτε κυβέρνησης με ατέρμονες και γραφειοκρατικές διαδικασίες εκτός τάξης. Η επαγγελματική εξουθένωση από τις νέες υποχρεωτικές αρμοδιότητες, την υπονόμευση της συνεργασίας και το αυταρχικό κλίμα εξαρτήσεων που δημιουργείται είναι σε βάρος του παιδαγωγικού ρόλου των εκπαιδευτικών και της ποιότητας του εκπαιδευτικού έργου. Διαλύεται το παιδαγωγικό κλίμα, η συναδελφικότητα, η συνεργασία και η αλληλεγγύη μέσα στο σχολείο. Η συστηματική και καθημερινή καλλιέργεια του φόβου και της ανασφάλειας θα αποτελούν βασικά εργαλεία για την επιβολή της κυρίαρχης εκπαιδευτικής πολιτικής.

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ, ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ!

Εδώ και τώρα απαιτούμε από την κυβέρνηση να αποσύρει το νομοσχέδιο. Αν τόσο πολύ ενδιαφέρεται για τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς ας υλοποιήσει επιτέλους όλα τα μέτρα που έχουμε θέσει πάνω από ένα χρόνο τόσο η Δ.Ο.Ε. όσο και το σύνολο της εκπαιδευτικής κοινότητας για την προετοιμασία της επόμενης σχολικής χρονιάς με:

- **Μείωση του αριθμού μαθητών ανά τμήμα με ανώτατο όριο τους 15**
- **Διορισμούς εκπαιδευτικών και μονιμοποίηση σε ΟΛΕΣ τις πραγματικές ανάγκες.**

- Αναπροσαρμογή των αναλυτικών προγραμμάτων και της σχολική ύλης και ταυτόχρονα ίδρυση σε κάθε σχολείο τμήματος ενισχυτικής διδασκαλίας.
- Αξιοποίηση του καλοκαιριού ώστε να γίνουν όλα τα απαραίτητα έργα συντήρησης και επισκευής στα σχολεία.
- Αυξημένη κρατική χρηματοδότηση των σχολικών επιτροπών.

Απαιτούμε από την κυβέρνηση να αποσύρει το νομοσχέδιο και να παρθούν τώρα μέτρα για την προετοιμασία της επόμενης σχολικής χρονιάς με βάση τις διεκδικήσεις μας!

Το νομοσχέδιο δε βελτιώνεται και δεν τροποποιείται. Απορρίπτεται συνολικά. Ακόμα και στην περίπτωση ψήφισής του ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά και θα ακυρωθεί στην πράξη. Η Δ.Ο.Ε. ενωτικά και αποφασιστικά, όπως και την προηγούμενη χρονιά, θα λάβει όλα τα αναγκαία οργανωτικά μέτρα και θα αντιπαλέψει το νομοσχέδιο που διαλύει το δημόσιο σχολείο και επιχειρεί να καταργήσει τον παιδαγωγικό ρόλο και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών.

Το Δ.Σ. της Δ.Ο.Ε. το επόμενο διάστημα οργανώνει την απάντηση – αντίδραση του κλάδου με:

- Πανεκπαιδευτική κινητοποίηση την Τετάρτη 28 Ιουλίου 6 ώρα στο Σύνταγμα.

Καλούμε τους Συλλόγους Π.Ε. της χώρας να προβούν σε κάθε πρόσφορη δράση ενημέρωσης των συναδέλφων και της κοινωνίας!

Εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές/τριες είμαστε σε θέσεις μάχης για να μην περάσουν τα σχέδιά τους!

**Δε θα περάσουν οι αντικειμενικοί σχεδιασμοί. Έχουμε πείρα! Τα έχουμε καταφέρει!
Μπορούμε να τους ακυρώσουμε στην πράξη.**

Από τη Δ.Ο.Ε.